

Qui és català?

Avui no es pot parlar de nació catalana ni d'autonomia ni de federalisme sense deixar clar un problema fonamental: el paper dels immigrants com a components bàsics de la nació catalana.

Ja fa mesos que s'observa un deteriorament constant de la relació entre catalans d'origen i catalans d'immigració. La manifestació del 11 de setembre i la campanya del "fora xarnegos" en són una expressió ben clara. A parer meu això és degut a tres factors:

a) La incidència de la crisi econòmica, que tendeix a trencar solidaritats i a tancar la gent en el corporativisme més estret.

b) El fet que la Generalitat estigui governada per un equip que representa a una minoria i que només se sosté amb majories contradictòries i inestables. El govern de la Generalitat és l'expressió d'un partit nacionalista que no té cap base entre la població catalana vinguda d'altres terres i de parla no catalana. La seva mateixa feblesa el du a exaltar els factors d'identificació de la pròpia base electoral, amb la qual cosa enforteix un nacionalisme excloent i crea les bases perquè els catalans d'immigració es sentin més allunyats de la Generalitat i de l'autonomia en general. Em sembla innegable que avui la Generalitat no significa gran cosa per a la immensa majoria dels catalans d'immigració ni és sentida per aquets com a una institució pròpia.

c) L'absurd plantejament de la LOAPA per part dels socialistes, que els ha dut a convertir-se en una força objectivament oposada a la plena autonomia de Catalunya. La LOAPA ha estat i és a Catalunya un gran factor de divisió interna. Deixa el terreny lliure per a una explotació partidista per part de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, dirigida essencialment als catalans d'origen, i du als socialistes a buscar el suport exclusiu dels catalans d'immigració, amb la qual cosa es creen les bases perquè els uns i els altres —els catalans d'origen i els catalans immigrants— tinguin una representació diferent i antagònica.

Jo crec, sincerament, que juntament amb la qüestió de l'atur aquest és el problema més gras que té avui el nostre país. Si l'escissió es consuma, si la comunitat catalana es trenca en funció del lloc d'origen o de la llengua parlada, Catalunya anirà a la catàstrofe.

Creo que encara som a temps d'evitar-ho. Però és evident que només ho podem evitar si prenem les mesures necessàries. I una d'elles, la

fonamental, és canviar la manera de governar Catalunya. Això vol dir, en primer lloc, forjar una majoria sòlida que integri catalans d'origen i catalans d'immigració segons el principi tantes vegades proclamat i tantes vegades ignorat que "és català tot el qui viu i treballa a Catalunya". Vol dir també, enterrar la LOAPA, no cedir davant el nacionalisme excloent ni davant els qui volen monopolitzar la solidaritat amb els restants pobles d'Espanya retallan la nostra autonomia. Vol dir, en definitiva, oposar al catalanisme conserva-

dor, excloent i estretament partidista un catalanisme popular que reguli les aspiracions de la immensa majoria, amb tota la seva diversitat, amb tot el seu pluralisme i que faci de l'autonomia de Catalunya una aspiració sentida com a pròpia per tots els catalans, hagin nascut aquí o fora d'aquí.

En aquest combat ens juguem, sense cap mena de dubte, el nostre futur col·lectiu.

Jordi Solé Turà
Diputat del PSUC

MODA

DANIEL HECHTER
ERMENEGILDO ZEGNA
GIORGIO ARMANI
FRANCIS MONTESINOS
GIORGIO SAPPINI
TED LAPIDUS
DANIEL -G-
D'QUINO
GAMBORINO
ADOLFO DOMINGUEZ
PHILIPPE
EMMANUELLE KAN
B. BERTOTTO
A. WOODSTOCK
TONMY HARRODS

Aquests creadors presenten les seves col·leccions a "linia"

Anselm Clavè, 18

linia

pròximament